PÁNI ČASU

Eva García Sáenz de Urturi

THRILLER

PÁNI ČASU

Copyright © Eva María García Sáenz de Urturi, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Malinová, 2020
Cover © Sabina Chalupová, 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0695-2 (pdf)

PÁNI ČASU

Eva García Sáenz de Urturi

VENDETA

1

PALÁC VILLA SUSO

Září 2019

Mohl bych tento příběh začít tím, že bych vám vylíčil zneklidňující nález těla jednoho z nejbohatších mužů v zemi, majitele obřího impéria na výrobu levné módy, kterého objevili v paláci Villa Suso otráveného španělskými muškami – legendární středověkou viagrou. Ale to neudělám.

Raději budu místo toho vyprávět o tom, co se přihodilo, když jsme jednou v podvečer navštívili to památné slavnostní představení románu, o kterém mluvil každý: *Páni času*.

Ten historický román nás všechny fascinoval. Mě zejména, to přiznávám. Patřil ke knihám, jejichž četba vás pohltí natolik, že zapomenete na všechno kolem. Neviditelná ruka vás od prvního odstavce sevře kolem krku a vtáhne vás do krutého světa středověku, jako by na vás působila magnetickou silou, jíž se ani nepokoušíte vzdorovat.

Nebyla to kniha, bylo to papírová past, léčka ze slov… a nedalo se před ní utéct.

Můj bratr Germán, moje alter ego Estíbaliz, přátelé z naší party… Nikdo nemluvil o ničem jiném a spousta lidí přelouskala všech čtyři sta sedmdesát stran za tři večery, i když se našli i tací, mezi nimi i já, kteří si četbu dávkovali jako jed, po jehož podání se vám po těle rozlije blažený pocit. A tak jsme se snažili co nejvíc prodloužit pocit, že se

v myšlenkách přenášíme do léta Páně jedenáctistého devadesátého druhého. Ponořil jsem se do četby natolik, že jsem občas Albu během našich postelových klání, v nichž se za svítání proplétaly jazyky a stehna, nazýval *mojí paní*.

K tomu bylo třeba připočítat ještě jednu vzrušující skutečnost, totiž nevyřešenou záhadu, kdo je vlastně oním autorem, jeho totožnost všem unikala.

Po týdnu a půl vítězného tažení románu po knihkupectvích se v novinách neobjevila jediná jeho fotografie, nebyla ani na přebalu knihy. Neposkytoval žádné rozhovory. Ani stopa po digitální identitě na sociálních sítích či na webu. Buď to byl vyděděnec současnosti, nebo někdo, kdo skutečně žije v anachronické analogové minulosti.

Lidé se dohadovali o tom, zda není jméno, pod kterým byl román vydán, *Diego Veilaz*, pseudonym, jenž má být hříčkou odkazující k vypravěči a hlavnímu hrdinovi románu, charismatickému šlechtici Diagu Velovi. Jak bychom to jen mohli vědět. Jak bychom mohli něco vědět v té době, kdy pravda ještě neroztáhla svá křídla nad dlážděnými uličkami tisíciletého historického centra Vitorie, kterému se pro jeho tvar přezdívalo Mandle.

Na naše hlavy se snášel sépiový soumrak, když jsem s Debou na ramenou přecházel náměstí U dýky. Důvěřoval jsem své dvouleté dcerce – ona už se považovala za velkou – že nebude na autogramiádě románu *Páni času* rušit. Pro jistotu s námi šel dědeček, ačkoli byl předvečer svátku svatého Ondřeje a ve Villaverde se slavila pouť.

Objevil se u nás doma a prohlásil: „Já se vám postarám o vnučku, synku.“ A nám s Albou přišla trocha volna vhod.

Už několik týdnů jsme sloužili přesčasy, vyšetřovali jsme případ dvou pohřešovaných mladých sester, které zmizely za podivných okolností – mimochodem velmi podivných – a potřebovali jsme se vyspat.

Ještě pár hodin a mohli jsme si dopřát krátkou chvíli oddechu po čtrnácti dnech bezvýsledné pátrací akce. Padnout zničení do peřin a nabrat síly na sobotu, o níž se dalo tušit, že bude podobně neplodná.

Domácí úkoly jsme splnili na jedničku, ale ničeho jsme nedosáhli ani s rojnicí dobrovolníků se psy a soudem povolenými odposlechy mobilů všech lidí z jejich okolí. Zhlédli jsme záznamy všech bezpečnostních kamer v kraji, technici pročesali vozidla rodinných příslušníků a vyslechli jsme každého, kdo s nimi za sedmnáct a dvanáct let jejich krátkých životů přišel do styku.

Vypařily se. A byly dvě.

Což činilo drama dvojnásobným a násobilo dvěma také tlak, který vyvíjel na Albu komisař Medina.

Lidé čekali na začátek autogramiády v kilometrové frontě, která se táhla pod tlumeným světlem pouličních lamp na náměstí U dýky. Kejklíř oděný do zeleného sametu žongloval se třemi rudými míčky a nějaký muž s tlustým krkem si zasouval do úst hlavu hroznýše. Na dlážděném náměstí to vonělo kukuřičnými *talos* a sladkými placками *chinchorta* a z několika houslí se linula zuřivá melodie z *Hry o trůny*. Autorské čtení se konalo právě v době, kdy probíhal tradiční zářijový středověký trh.

Náměstí, které dříve sloužilo jako tržiště, bylo zaplněné víc než kdy jindy a skupinky čtenářů bloumaly Podloubím u Soudu, ztracené v mumraji prodejců hliněných džbánků a levandulového oleje.

V tu chvíli jsem zahlédl Estíbaliz, svoji kolegyni z Odboru vyšetřování obecné kriminality, v doprovodu Albiny matky, jež Estíbaliz od chvíle, kdy se seznámily, přijala za vlastní a systematicky ji zvala ke všem rodinným sešlostem.

Moje tchyně, Nieves Díazová de Salvatierra, byla filmová hvězda na odpočinku, někdejší zázračné dítě španělské kinematografie padesátých let. Našla vytoužený klid v Laguardii na svém hradě přestavěném na hotel, mezi vinicemi v klíně Toloňských hor, pojmenovaných po keltském bohovi Tuloniovi, k němuž jsem se v modlitbách obracel vždycky, když nám vesmír ukazoval svoji svinskou tvář.

„Unaji!“ zavolala Estíbaliz a zamávala vztyčenou paží: „Tady!“

Vydali jsme se s Albou a s dědečkem k nim. Deba vlepila tetě Esti hlasitý, uslintaný polibek na tvář a konečně jsme mohli vejít do paláce rodu Villa Suso, kamenné renesanční budovy, která už pět století vládla shůry městu.

„Myslím, že už je celá rodina pohromadě," řekl jsem a napřáhl jsem ruku k nebi, které se občas barvilo do šmolkově modré. „Všichni se podívejte do mobilu."

Čtyři generace Díazových de Salvatierra a Lópezových de Ayala se usmály na rodinném *selfíčku*.

„Autogramiáda je v sále Martína de Salinas, myslím, že je to ve druhém patře," pokynula nám Alba s úsměvem. „To je ale neviňoučké tajemství, že?"

„Co máš na mysli?" zeptal jsem se.

„To, že není známá totožnost autora. Dnes odpoledne se konečně dozvíme, o koho jde," odpověděla, chytila mě přitom za ruku a propletla prsty s mými. „Kéž by tajemství, která musíme luštit v práci, byla taky takhle nevinná."

„Když už mluvíme o tajemstvích," skočila jí do řeči Estíbaliz a trochu ji u vstupu do sálu odstrčila, „nešlapej po zazděné, Albo. Noční hlídači tvrdí, že její nářky nahánějí docela hrůzu, když se zjevuje v liduprázdných prostorách záchodků. Mimochodem se říká, že jsou to nejméně navštěvované záchody v městě."

Alba honem uskočila. Dav ji zatlačil na skleněnou desku v podlaze, pod níž byl vidět kamenný náhrobek. Kryl hrob s kostrou, o níž archeologové tvrdili, že žila ve středověku, jak se člověk mohl dočíst na informační tabulce na stěně.

„Nemluv před Debou o přízracích a kostrách," řekla Alba potichu a spiklenecky přitom mrkla. „Nechci, aby se jí dneska těžko usínalo. Dneska musí spát. Jako medvěd v zimě. Její máma nutně potřebuje terapii spánkem."

Dědeček se usmál svým nenápadným úsměvem stoletého člověka, který má před námi letitý náskok v umění číst v lidských povahách.

„Jako byste tu naši děvenku mohli vystrašit hromádkou špatně uložených kostí."

Přísahal bych, že jsem v jeho hlase zhrublém lety postřehl nádech pýchy, ačkoli co se týkalo jeho pravnučky, dědeček se chlubil tím, že jí rozumí ze všech nejlépe. Fungovala mezi nimi prostá a účinná telepatická komunikace, z níž byli vyloučeni všichni ostatní: Debina matka, babička Nieves, strýček Germán a teta Esti, mě nevyjímaje. Deba s dědečkem se dorozumívali pohledy a pokrčením ramen a nás přivádělo k šílenství, že právě on vnímá lépe než kdokoli z nás jemné rozdíly v plačtivých záchvatech mojí dcery, že to on chápe, z jakého důvodu si odmítá nazout holínky v okamžiku, kdy je to naprosto nezbytné, a umí odhalit tajný význam čmáranic, kterými pokrývala všechno, co se jí dostalo do cesty.

Konečně jsme se dostali do sálu, nacpanému k prasknutí, a museli jsme vzít zavděk židlemi v předposlední řadě. Dědeček si posadil Debu na klín a dovolil pravnučce, aby si hrála s jeho rádiovkou, takže bylo ještě zřetelnější, jak jsou si fyzicky podobní: Deba vypadala jako jeho malý klon.

Nechal jsem dědečka, aby bavil naši dceru, na chvíli jsem si dovolil zapomenout na to, co mi v práci nedá spát, a zvrátil jsem hlavu nazad: úzký sál s kamennými zdmi měl strop z mohutných dřevěných trámů. U podlouhlého stolu, na němž spočívaly tři nenačaté láhve minerálky, byly přichystané tři židle a za stolem visela vybledlá tapisérie s motivem Trojského koně.

Podíval jsem se na mobil, začátek autogramiády měl už třičtvrtěhodinové zpoždění. Pán po mé pravici se nervózně pohupoval na židli, výtisk románu na kolenou, a nebyl zdaleka jediný. Nikdo nepřicházel. Alba se na mě dvakrát podívala a jako by mi pohledem říkala: „Jestli jim to bude dlouho trvat, budeme muset Debu odvést."

A já jsem pokaždé přikývl, předtím jsem však využil příležitosti a pohladil ji po hřbetu ruky, v očích příslib nočních hrátek.

Bylo tak příjemné, že jsme se nemuseli skrývat před veřejností, bylo tak příjemné tvořit tříčlennou rodinu, bylo tak příjemné, když

zrovna život nenastavoval svoji ďábelskou tvář. V mém životě nastaly po narození Deby dva dlouhé roky naplněné šťastnou rodinnou rutinou.

Líbilo se mi přidat si do sbírky další jasný den po boku svých dam.

V tu chvíli kolem mě prošel upocený, otylý chlapík a já hned poznal, o koho jde: byl to ředitel nakladatelství Malatrama.

Seznámil jsem se s ním před časem během vyšetřování případu „Rituálů vody". V jeho nakladatelství vydávali dílo první z obětí, kreslířky komiksů Annabel Lee, a jen tak mezi řečí první milé jednoho každého z naší party. Byl jsem rád, že toho chlapíka znovu vidím. Za ním šel muž s hustou bradkou, dost možná náš unikavý autor, a v kamenném sále to zašumělo spokojeností a očekáváním, takže se zdálo, že skoro hodinové zpoždění je rázem odpuštěno.

„No konečně," pošeptala mi Esti, která seděla vedle mě. „Ještě pět minut a museli bychom povolat těžkooděnce."

„Nekibicuj, jako by nestačilo, co jsme si tyhle dva týdny užili s těmi dvěma ztracenými holkami." Její rudá hříva mě zašimrala v očích, jak se ke mně naklonila, a já ji pohledem poprosil, aby už byla zticha.

„Vrátí se domů k mamince a tatínkovi, říkala jsem ti to už tisíckrát," trvala šeptem na svém.

„Kéž by tě bohové vyslyšeli a my se mohli konečně vyspat," odpověděl jsem a přemáhal jsem přitom zívnutí.

V roce 2016 jsem sice trpěl afázií v Brocově centru, svých řečových schopností jsem ale naštěstí znovu nabyl. Tři roky intenzivního docházení na logopedii mě vrátilo mezi vyšetřovatele, kteří patří k těm výřečným, a až na občasné výpadky způsobené únavou jsem se opět mohl pyšnit plynulým vyjadřováním.

„Raz, dva, raz, dva," zaskřípal v mikrofonu nakladatelův hlas. „Slyšíte mě dobře?"

Všichni přítomní přikývli jako jeden muž.

„Velmi mě mrzí, že začínáme s takovým zpožděním, ale musím vám s politováním oznámit, že autor románu se nemohl na dnešní autogramiádu dostavit," oznámil nám, ale napřed si rozechvělou rukou pohladil svůj hustý, vlnitý plnovous irského barda.

Reakce přišla vzápětí a někteří z přítomných začali rozmrzele opouštět sál. Nakladatel zoufale sledoval záda prvních čtenářů, kteří dezertovali.

„Chápu, že jste zklamaní, věřte mi. Tohle nebylo v plánu, ale protože nechci, abyste vy všichni, kteří jste tu na autora marně čekali, považovali tohle odpoledne za promarněné, dovoluji si vám představit Andrése Madariagu. Má doktorát z historie a patří k týmu archeologů, který pracuje pro Nadaci při katedrále Panny Marie a před několika lety prováděl vykopávky jen několik metrů od místa, kde nyní sedíme, tady na návrší Villa Suso a také v útrobách Staré katedrály. Měl v úmyslu vystoupit zároveň s naším podivuhodným autorem a objasnit přítomným všechny neuvěřitelné paralely mezi středověkým centrem, známým jako ‚Mandle', tak jak je známe dnes, a románovou Victorií 12. století."

„Přesně tak," odkašlal si archeolog. „Vyprávění je neuvěřitelně přesné, jako by se jeho autor skutečně před skoro tisíci lety procházel po těchto ulicích. Právě tady, vedle staré vstupní brány do paláce, na schodišti, které dnes známe jako Schody svatého Bartoloměje, stála ve středověku Jižní brána, což byl jeden ze vstupů do hradebního opevnění obce, jež…"

„Neví, kdo to je," pošeptala mi Alba do ucha a mně se tím dotykem úplně rozpálil ušní lalůček.

„Cože?" zamumlal jsem.

„Že ani nakladatel neví, kdo je autorem. Ani jednou neřekl jeho jméno, nezmínil ani jeho pseudonym Diego Veilaz. Vůbec netuší, o koho se jedná."

„Nebo si to tajemství šetří na příští akci, na které se autor objeví, a nechce nás připravit o překvapení."

Pohlédla na mě jako na malého kluka, vůbec jsem ji nepřesvědčil.

„Přísahala bych, že ne, že je tak ztracený jako my."

„Nevím, zda tušíte, že stojíme před zadní linií původní hradební zdi, jež byla vystavěna ještě před založením vlastního města. Vidíte? Je to tahle stěna," řekl archeolog a ukázal na stěnu po své pravici.

„Díky údajům získaným radiokarbonovou metodou víme, že tu stála už koncem 11. století, tedy sto let předtím, než jsme vždy předpokládali. Můžeme říci, že sedíme na místech, kde se odehrává román. Nedaleko odsud, u paty zdi, mimochodem zemřela jedna z postav knihy. Mnoho z vás si jistě pokládá otázku, co jsou to španělské mušky neboli puchýřník lékařský. V románu se objevuje v podobě hnědého prášku, který kdosi podá naší nešťastné postavě jako afrodiziakum. To je pravda. Chci říct, je to možné," opravil se.

Archeolog zvedl hlavu. Všichni jsme pozorně poslouchali.

„Španělské mušky byly dokonalou středověkou viagrou," pokračoval spokojeně. „Prášek se získával ze zelených krovek malého chrobáka běžně se vyskytujícího v Africe. Španělské mušky byly jediným afrodiziakem, u nějž bylo skutečně prokázáno, že dokáže udržet mužské přirození v pozoru. Má silně rozšiřující účinek na krevní řečiště, ale od jeho užívání se upustilo, protože, jak říká Paracelsus: ‚Jed od léku odlišuje pouze podávané množství.' Dva gramy španělských mušek by zabily i nejzdravějšího jedince v tomto sále, takže se přestaly používat v 17. století, potom co ve Francii takzvané ‚Richelieuovy bonbony' skoncovaly během orgií té doby s polovinou dvora. A to nemluvím o tom, že markýz de Sade byl obviněn z vraždy, poté co několik prostoduchých dam zemřelo, když jim je markýz podal."

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Lidé, kteří na archeologovu improvizovanou přednášku zůstali, pozorně naslouchali tomu, jak líčí jednu historku ze středověku za druhou. Deba spala přikrytá dědečkovou rádiovkou a objímaly ji jeho ruce dlouhověkého obra. Nieves se tvářila zaujatě, Alba mě hladila po stehně a Esti upírala nepřítomný pohled kamsi na stropní trámy. Zkrátka všechno, jak má být.

O čtyřicet minut později si nakladatel nasadil na svůj obří nos ošoupané brýle s půlobroučkami a ujal se slova:

„Dnešní setkání nemůžeme zakončit jinak než tím, že si přečteme několik prvních odstavců z *Pánů času*:

Jmenuji se Diago Vela, nazývají mne však rovněž hrabě Diago Vela. V této kronice chtěl jsem zachytiti události ode dne, kdy jsem se po dvou letech nepřítomnosti navrátil do starobylé vsi Gasteizu, pohany nazývané též Gaztel Haitz, Hradní skála.

Navracel jsem se přes Akvitánii, a když jsem přejel kraj, jež se zove Za průsmyky…“

Náhle jsem za sebou zaslechl, jak se dveře do sálu otevřely. Zvědavě jsem se ohlédl. Dovnitř vešel kulhavou chůzí prošedivělý padesátník o berli a vykřikl:

„Je tady v sále nějaký lékař? V paláci nikdo není, potřebujeme lékaře!“

My s Albou a Esti jsme se zvedli jako telepaticky propojená trojčata a zamířili jsme k tomu muži, abychom ho uklidnili.

„Je vám dobře?“ chopila se situace vždy rozhodná Alba. „Hned zavoláme záchranku, ale musíte nám povědět, co se děje.“

„To není kvůli mně. To je kvůli tomu muži, kterého jsem našel tady dole na záchodech.“

„A co tomu člověku je?“ zeptal jsem se naléhavě s mobilem v ruce.

„Leží na zemi. Nemohl jsem si k němu kleknout, abych zjistil, jestli je mrtvý, protože takhle o berli je to složité, ale přísahal bych, že se nehýbá. Buď je v bezvědomí, nebo je mrtvý,“ řekl muž. „Mimochodem, myslím, že jsem ho poznal, myslím, že je to… No, zkrátka, nejsem si jistý, ale myslím, že to je…“

„S tím si teď nedělejte starosti, my to zařídíme,“ přerušila ho Estíbaliz a předvedla zase jednou svoji pověstnou trpělivost.

Celý sál na nás mlčky hleděl a poslouchal. Mám dojem, že nakladatel přestal předčítat, i když si tím nejsem jistý. Podíval jsem se naposledy na dědečka, který mi pohledem sdělil: já se o Debu postarám, vezmu ji k vám domů a uspím ji.

Rozběhli jsme se s Esti ke schodišti vedoucímu k záchodům. Ve spěchu jsme oba šlápli na sklo, pod nímž ležela villasuská zazděná

žena. Vůbec jsem na to nepomyslel. Dorazil jsem na místo dřív než kolegyně a na zemi jsem našel nehybně ležet mohutného, dobře oblečeného muže, jenž ztuhl v bolestném gestu, které zabolelo i mě.

Záchody byly bez poskvrnky, všechno kolem bylo asepticky bílé a dveře kabinek zdobila fotomontáž vitorijských střech a čtyř kostelních věží.

Vytáhl jsem z kapsy mobil, zapnul jsem svítilnu a přiblížil jsem ji na několik milimetrů k jeho obličeji. Nic. Zorničky se mu nestáhly.

„Zatraceně," povzdychl jsem si. Stlačil jsem mu krční tepnu, snad jsem čekal zázrak. „Zorničky nereagují, Esti. A necítím ani pulz. Tenhle člověk je mrtvý. Na nic nesahej a dej vědět vrchní inspektorce, ať to nahlásí."

Moje kolegyně přikývla a chystala se vytočit Albino číslo, když jsem ji přerušil:

„Páchne to tu po smradlavé bombičce," řekl jsem a nasál vzduch. „Tenhle muž používal drahou kolínskou, ale ten nepříjemný puch se nedá zamaskovat."

„Jsme na pánských záchodech, co bys chtěl?"

„To není tím, chci říct, že to páchne stejně jako smradlavé bombičky, které prodávali ve flakoncích na pouti, když jsme byli malí, nevzpomínáš si? Na krabičce byla postava mandarínského Číňana."

Vyměnili jsme si pohled, o vzpomínky na dětství tady vůbec nešlo.

„Chceš říct, že toho muže někdo otrávil," řekla Estíbaliz.

Nebyl jsem si jistý, jestli máme co dělat s přirozenou smrtí, nebo jde o travičství, ale jelikož jsem předvídavý týpek a nerad lituju něčeho, co jsem měl udělat, ale také z úcty k obřímu mrtvému, jsem před ním poklekl a zašeptal svoji modlitbu:

„Tvůj lov tady skončil, můj právě začíná."

Pozorně jsem si ho prohlédl a přešel jsem k praktickým věcem.

„Myslím, že ten svědek má pravdu. Jeho fotografií moc neexistuje, ale má velmi neobvyklý fyzický zjev a já jsem měl odjakživa podezření, že se jedná o pavoučí syndrom."

„Řečí normálních smrtelníků, Krakene."

„Tenhle člověk trpí, nebo spíš trpěl, Marfanovým syndromem. Dlouhé končetiny, vypouklé oči. Podívej se na ty prsty. Na tu výšku. Jestli je to opravdu on, tak to bude tanec. Zůstaň tu u mrtvého, já si zajdu promluvit s Albou, aby nechala zavřít brány budovy a nikdo se nedostal ven. Musíme vyzpovídat dvě stě lidí. Jestli ten muž zemřel před chvílí, je vrah stále ještě v tomhle paláci."

2

SEVERNÍ BRÁNA
DIAGO VELA

Zima, léta Páně 1192

Jmenuji se Diago Vela, nazývají mne však rovněž hrabě Diago Vela. V této kronice chtěl jsem zachytiti události ode dne, kdy jsem se po dvou letech nepřítomnosti navrátil do starobylé vsi Gasteizu, pohany nazývané též Gaztel Haitz, Hradní skála.

Navracel jsem se přes Akvitánii, a když jsem přejel kraj, jenž se zove Za průsmyky, a minul jsem obloukem Tudelu, netoužil jsem skládat účty starému králi Sanchovi, ještě ne. Odevzdal jsem jeho dceru Berengarii té bestii, jež ji měla pojmout za manželku, Richardu, jemuž přezdívají Lví srdce, a nikoli však ze šlechetných důvodů, jak mohu potvrdit potom, co jsem ho osobně poznal. Naléhavější bylo to, co mě očekávalo za zdmi městečka, které se už přede mnou začínalo rýsovat.

Před umrznutím mě té sychravé noci chránil plášť z kůží horských koček.

Od Onneky mě dělila jen nevelká vzdálenost.

Můj vyčerpaný kůň zasténal na prudkém svahu, který vede k Severní bráně, jež uzavírá přístup do Horního města, Villa de Suso, směrem od Arriagy.

Přejeli jsme po padacím mostě dva hradební příkopy a já jsem si byl nepříjemně jist, že už tři úplňky sleduje mé kroky jiný jezdec: o důvod víc, proč pobídnout koně ostruhami a dosíci konečně bezpečného

útočiště za hradební zdí. Setmělo se a vál vítr, jenž měl vbrzku přinést první sníh drsné zimy, špatný okamžik pro cestu do Victorie. Brány Horního města se zavíraly za soumraku, po klekání, a byl jsem si dobře vědom, že jim budu muset dát vysvětlení. Naléhavě jsem se ale potřeboval vrátit co nejdřív.

Té noci nesvítil měsíc, takže jsem jel s loučí v ruce. Po levici jsem zahlédl starý hřbitov, jenž leží mimo hradební zdi a patří ke kostelu Panny Marie. Toho dne se zde ráno konal trh, na hrobech ležely rybí šupiny a několik nočních stvůr se dalo na útěk, když ucítilo moji přítomnost.

„Kdo to přijíždí v takovou hodinu? Nevidíte, že brána je zavřená? Nechceme, aby se nám tu kolem hradeb potulovali nějací trhani!" zavolal na mě nějaký mladík z ochozu hradeb.

„Nazýváš trhanem svého pána, hraběte Velu?" pozvedl jsem hlavu i hlas, aby mě od brány uslyšel. „Nejsi Yñigo, jediný syn koželuha Nuña?"

„Náš pan hrabě Vela zemřel."

„Kdo to tvrdí?"

„Všichni. Kdo to popírá?"

„Mrtvý sám. Je přítomná má sestra, paní Lyra?"

„Jistě se cvičí na nádvoří kovárny. Můj bratranec jí drží louč. Myslím, že nechtěla být přítomná svatebním oslavám. Jdu pro ni, ale přísahám, chcete-li mou paní vlákat do pasti…"

Jaké svatební oslavy? podivil jsem se v duchu.

„Nepřísahej, Yñigo, to mně přísluší vybrat od tebe pokutu za rouhání. Chceš mě učinit bohatším?" zasmál jsem se.

„Kdyby nebylo toho, že nám sám váš milovaný bratr zarmouceně ohlásil vaši smrt, řekl bych, že jste skutečně náš pán. Jste stejně vysoké a statné postavy, jako býval on."

Hle, vysvětlení: Nagorno. Vždycky Nagorno. Všudypřítomný Nagorno.

„Dojdi pro mou sestru, snažně tě prosím," přerušil jsem ho. „Umrzne mi zadnice."

Chvíli mu to trvalo, zatím jsem sesedl z koně a protahoval si ztuhlé údy. Sněžilo už? Ve Victorii vždy vládlo drsné povětří. Takoví byli i zdejší lidé, muži i ženy, s tvrdým krunýřem.

Jen po málokterých krbech se mi stýskalo tolik jako po tomto.

A Onneca… Či snad spí?

Ještě několik hodin, řekl jsem si. Trpělivost, Diago. Všeho do času.

Po časech povinností přichází konečně čas žít.

Mladík se po chvíli vrátil.

„Naše paní Lyra říká, že vám mám otevřít bránu, že se domnívá, že jste živ, můj… můj pane. Máte ji vyhledat na nádvoří vaší kovárny."

Konečně jsem nechal slotu za sebou. Naposledy jsem se ohlédl na tiché, poklidné polnosti, které se rozkládaly za mými zády.

„Yñigo, kdyby dnes v noci či za svítání žádal o vpuštění do městečka ještě někdo, oznamte mi to a neotvírejte brány. Chci, abyste upozornili také stráž u Jižní brány a u brány ve Zbrojířské," nařídil jsem chlapci.

Mladík přikývl a vydal se to oznámit všem obyvatelům, kteří hlídali ostatní brány do Horního města. Objel jsem koňmo hřbitov a zahnul jsem k rodnému domu na Kopinické.

Náš rod Velů sídlil již půl tisíciletí na severní straně návrší, už od dob, kdy místo ještě ani neslulo Gasteiz.

Naše kovárna nepodlehla běhu staletí, ačkoli i ji pozřely plameny během onoho neblahého požáru před dvěma sty lety, kdy obec lehla popelem během saracénského nájezdu. Vystavěli jsme ji znovu, vylepšili ji, omezili použití dřeva a dál jsme pracovali.

Moje rodina se nikdy nevzdávala, běhu staletí navzdory.

Vystavěli jsme první opevnění, devadesát místních na něm pracovalo téměř deset let, a náš dům měl náhle krytá záda. Ves se rozrostla, čtvrteční trh před naší kovárnou lákal kupce, venkovany a čeledíny ze všech čtyř světových stran. Následoval kostel Panny Marie, také ten se opíral o hradební zeď.

Ve městě vládlo po klekání v noci ticho. Z černého nebe se začala snášet lehounká bílá peříčka, poklidné sněhové vločky, které na

střechách ještě roztávaly. Vjel jsem na nádvoří kovárny a chtěl jsem vyhledat svoji sestru.

Spatřil jsem ji už z dálky. Nevelké nádvoří kovárny osvětlovala matná záře, jež se linula z několika loučí, upevněných na sloupech. Lyra se v boji cvičívala často, chtěla svým *scamaraxem* se zahnutou čepelí nahradit to, čeho se jí nedostávalo po tělesné stránce. Toho večera však útočila na slaměného panáka několika vrhacími sekyrkami po vzoru seveřanů. Ta drobnost ve mně vyvolala zvědavost. Je snad možné, že by můj dobrý Gunnarr…?

Pocítil jsem stesk těch dvou let, kdy jsem ji neviděl, sesedl jsem z koně a zezadu ji bez váhání objal.

„Milovaná sestro, jak se mi stýskalo po tvém objetí…," to bylo jediné, co jsem stačil pronést. To, co přišlo vzápětí, jsem nečekal. Klovance, drápy, které mi vyškubly několik pramenů vlasů, sílu zvířete, které se náhle objevilo kdoví odkud, nebo lépe řečeno objevilo se tam ze střechy.

„Munio, dost, vždyť mě přivedeš do neštěstí!" zakřičel hlas, jenž nepatřil mé sestře.

Dívka, kterou jsem objal, nebyla Lyra, ačkoli měly obě podobné křivky a stejně drobnou postavu. Více rozdílů jsem si všimnout nepostačil, měl jsem dost práce s tím, abych tomu pekelnému ptáku zabránil, aby mi vyklovl oko.

V tu chvíli dívka vydala hvizd dost málo obvyklý pro ženské pohlaví a natáhla paži. Usedla na ni veliká bílá sova, jež ke mně vrhla poslední varovné zahoukání.

„Odpusťte, můj pane," pronesla dívka prosebným hlasem.

Byla-li svobodná, nepatřila k obyvatelkám městečka, protože místní neprovdané panny nosily vlasy hrubě zastřižené nakrátko, pouze nad ušima si nechávaly několik delších pramenů. Neměla ani šlojíř vdané ženy, takže ji zahalovalo lákavé tajemství: hříva barvy zralého obilí nebyla v našich končinách příliš běžná.

„Munio se mnou vyrůstal už od narození a je do mě zamilovaný. Považuje mne za svou manželku a je velmi žárlivý, nedovolí žádnému muži, aby se ke mně přiblížil," omluvila se.

„Jak se jmenujete, paní?“

„Jsem Alix, kovářka.“

„Kovářka? Když jsem odjížděl, byl mistrem kovářem Angevín ze Salceda.“

„Můj zesnulý otec, pane. I mí starší bratři zemřeli na úbytě a já jsem se vrátila z kláštera v Leyre, kam mě otec před několika lety poslal, ačkoli jsem kovárnu milovala a v mých žilách proudí žhavé železo.“

„Takže jste něco jako jeptiška bojovnice,“ usmál jsem se, když jsem spatřil, jak sevřela rukojeť sekyrky.

„Byla jsem novickou, ale někdo musel klášter bránit před zločinci, kteří se vydávají za poutníky na svatojakubské cestě.“

„To já jsem ji přivezl, drahý bratranče. Požádala mě o to Lyra, když Alixini bratři zemřeli a Lyra zůstala na kovárnu sama,“ pronesl ve tmě hluboký hlas.

„Gunnarre? Jsi to ty? Měl jsem za to, že provázíš poutníky na Anglické stezce,“ řekl jsem a utíkal jsem ho obejmout.

Obr s bílým obočím vystoupil se smíchem ze stínu. Zdvihl mě, jako bych byl vrabčák, ačkoli bývám všude, kde se objevím, o dvě hlavy vyšší než ostatní. Gunnarr Kolbrunson pocházel z naší severské, dánské větve, ale mnoho Victořanů vskrytu sázelo na to, že je to potomek pohanů, obrů, kteří obývali tyto hory na počátku věků.

„Věděl jsem, že nejsi mrtvý, jak bys mohl zemřít, ty, který nás všechny přežiješ?“ zamumlal mi do ucha pohnutým hlasem.

„Kdo tvrdí, že jsem mrtvý?“ zeptal jsem se podruhé té noci.

„Na to se musíš zeptat svého bratra. Já jsem popravdě přijel do Victorie na Nagornovu svatbu. Už pronesli svatební slib, Diago. Nagorno už za nevěstu zaplatil,“ pronesl opatrně a znělo to, jako by mi vyjadřoval upřímnou soustrast. „Teď se chystají manželství naplnit. Nagorno a nevěstin otec si vzali do hlavy, že chtějí mít při zkoušce panenství svědky. Lyra u toho být nechtěla a ani já jsem tam nešel, z úcty k tvé památce. A také proto, že ač dodržuji celibát, nechci dnes usínat s bolestivými kulkami. Rozhodni sám, už jsou drahnou chvíli uvnitř.“

Venku se objevila moje sestra s loučí a ukoptěným obličejem. Měla na sobě tutéž koženou kovářskou zástěru jako v den, kdy jsme se loučili. Mnoho mých nocí na východě naplňoval stesk po chvílích, které jsme spolu trávili mlčky před krbem.

„Je to tak, bratře. Já tam nepůjdu," řekla Lyra, ve tváři chmurný výraz.

Obával jsem se nejhoršího, toho, o čem se mi nezdálo ani v nejhorších snech, bál jsem se, že to, v co jsem doufal, když jsem vedl svého koně do Victorie, se změnilo v pravý opak.

„Kde?"

„Myslím, že už tušíš, v domě hraběte z Maestu v Kramářské. Přísahej při Lur, že nebudu litovat toho, že jsem ti to pověděl," řekl Gunnarr.

„Nebudou padat hlavy, jestli ti dělá starosti tohle."

„Samo sebou mi to dělá starosti. Přísahej."

„Přísahám."

„Při Lur."

Povzdychl jsem.

„Při Lur. Ale ty se mnou nechoď, vždycky nakonec bráníš Nagorna."

„Nepůjdu s tebou, Diago. Vím, že tvé slovo je zákonem, ale nikdy mě nenuť volit mezi tebou a Nagornem. Tam v zemi dánské mě zachránil a na východě jsem se po jeho boku stal mužem. Víš, že mu vděčím za to, kým jsem teď."

Hašteřivým kupcem, jenž neumí dostát svému slovu, můj milý Gunnarre, pomlčel jsem. Zbytečně se vracet ke starým rozmíškám.

Obrátil jsem se a vydal se ve vlastních stopách zpět do Kramářské, do domu hraběte Furtada z Maestu, dobrého muže, jenž se měl stát mým tchánem.

„Alix, jdi s ním," uslyšel jsem za sebou Lyřin rozkaz. „Zabraň bratrovi, aby se dopustil nějaké pošetilosti. Dám Munia do klece."

Za okamžik se mi za zády ozvaly lehké kroky.

„Nepotřebuju kojnou, ženská. Vraťte se ke svým povinnostem," řekl jsem a úkosem jsem na ni pohlédl.

Natáhla si cíp suknice přes hlavu jako kápi, takže jí zakrýval vlasy.

„V nepřítomnosti mé paní Lyry sloužím Gunnarrovi, pane. Ale můj pán Diago je pánem celého městečka, takže v Gunnarrově nepřítomnosti sloužím vám.“ Ukázala mi sekyrku, kterou ukrývala pod plátěným pláštíkem, a spiklenecky mrkla. „Napadne-li vás sekat hlavy, budu stát po vašem boku, aby někdo neusekl tu vaši.“

Znaven přenicemi, vyčerpán dlouhou cestou přes průsmyky, dovolil jsem svému panošovi, aby mě následoval temnou dlážděnou uličkou.

Nalézt dům hraběte z Maestu bylo snadné: z oken vycházelo hřejivé světlo svic, zatímco zbytek uličky tonul v temnotě.

V bráně jsem potkal jednoho z hraběcích sluhů.

Byl natolik zmožen vínem, že se musel opírat o veřeje.

„Kdo přichází?“ dokázal ze sebe vypravit.

„Tvůj pán, hrabě Vela,“ odpověděl jsem znaven tolikerým vyptáváním.

„Pan hrabě Vela je nyní jen o patro výš zaneprázdněn příjemnějšími povinnostmi,“ odpověděl s onou trapnou vehemencí, jíž Bůh obdařil opilce.

Zdvihl jsem loket a přimáčkl mu krk ke dveřím. Trochu jsem přitlačil, dost na to, aby mě začal brát vážně.

„Jsem Diago Vela, Remiro, a nepoznáváš-li mě, je to jen proto, že jsi příliš zpitý, než abys mohl vykonávat stráž u vchodu do domu svého pána. Nech mě projít, nebo hraběti povyprávím o tvé příchylnosti k jeho vínu z Riojy,“ zasyčel jsem zlobně.

Muž se pokusil trochu se nadechnout a konečně mě poznal.

„Přece jste to vy. Vstupte, můj pane. Velmi jste nám tady v městečku chyběl.“

„Kde?“ zeptal jsem se pouze, znaven tím, že nalézám tolikery zavřené dveře.

„Jsou v komnatě.“

Moje páže mne s ustaraným výrazem následovalo. Vyšel jsem po starém dřevěném schodišti, jež zavrzalo pod mými kroky. Vešel jsem do komnaty, kterou jsem navštívil už dříve. Asi tucet měšťanů mi bránilo spatřit, co se dělo na loži pod baldachýnem.

Rozdal jsem několik šťouchanců loktem a všichni se rozestoupili. Někteří mě poznali a mysleli si, že jsem přízrak. V jejich vyděšených očích jsem spatřil strach, nejeden z nich se pokřižoval. Mně už bylo všechno jedno, chtěl jsem jen zjistit, co se odehrává pod baldachýnem.

Ležel tam můj bratr Nagorno a s kýmsi kopuloval, ani jeden z nich necítil ostych z toho, že jsou pozorováni. Svatá církev římská odsuzuje každé tělesné spojení, jež neprobíhá mezi mužem a ženou, a rovněž zapovídá nahotu na loži, ale on si svlékl košili a mně se odkryl pohled na jeho tmavá, lesklá záda, posetá tisíci jizvami z bojů.

Pod jeho boky bylo z každé strany vidět jedno bílé stehno. Ona měla košili oblečenou, ale soudě podle jejího výrazu a vzdechů si bratrovy přírazy vychutnávala.

Dvě léta jsem nespatřil onu milovanou tvář, vlasy tak temné jako ty moje, zlatavé oči a světlé rty. Onneca si užívala rozkoše před ohromenými zraky svědků, kteří byli uvyklí, že panna bývá vyděšená a prožívá bolest.

Proboha, Onneko, pokud tě donutili, abys měla svědky, měla bys lépe předstírat, že jsi panna, pomyslel jsem si.

Měl jsem o ni starost, právě obcovala s mým bratrem, a já jsem o ni měl starost.

Ani jeden ze zúčastněných nešetřil slastnými steny, dokud můj bratr neskončil. Odtáhl se od ní a stavěl přitom nestydatě na odiv všem našim sousedům svou šlachovitou nahotu. Tucet hlav se naklonilo, aby přehlédlo, jak klání dopadlo. Tři vybrané matróny poodkryly látku a obhlédly lůžko. Byla tam, krvavá skvrna, kterou její otec očekával.

Úlevně jsem si povzdychl, na chvíli jsem zapomněl, jakými prostředky Onneca vládne.

Jak by mohla ponechat náhodě něco tak důležitého.

Oba jsme znali způsob, jakým se dalo předstírat panenství, jež už dávno pozbyla. Obvykle si ženy zaváděly do oněch míst slepičí vnitřnosti, aby zanechaly na ženichově údu krev. Už před lety jsme se tomu v posteli společně smáli, když jsme plánovali svatbu a předpokládali jsme, že její otec bude dost možná požadovat důkaz panenství.

Myslím, že mne v ten okamžik nepoznala, byla příliš zaneprázdněná tím, aby si uchovala důstojnost a neodhalila pod košilí chorobně zvědavým zrakům našich poddaných víc, než bylo nutné, zato můj bratr mě zahlédl. Byl to jen okamžik, kdy se naše pohledy střetly a on sevřel rty a usmál se pod vousy, přísahal bych, že spokojeně.

Ruka mi zbloudila k dýce, ukryté pod kabátcem. Nebyl jsem to já, to mě vedla zášť. Jiná, menší ruka mi zabránila, abych ji vytasil.

„Hrabě z Maestu, můj pane," oznámila mi.

Furtado z Maestu si stále udržoval statnou postavu, i když toho večera působil, jako by na něj stáří přece jen trochu dolehlo: jeho nádherná hříva prošedivěla a ve tváři měl ustaraný výraz. Každopádně zachovával svůj dobrý zvyk odívat se každého dne tak, jako by právě vdával dceru. Nadarmo nezískal své jmění obchodem s hrubým plátnem, tolik ceněným mezi Kastilci. Díky Maestuovi patřilo k tkalcovskému stavu nejvíc obyvatel Nové Victorie, předměstí náležejícího ke kostelu svatého Michaela, které obehnali hradbou a připojili k Hornímu městu před deseti lety, když nám král Sancho Moudrý udělil naše práva. Na listině byly obě vsi jedinou obcí, městem Victorií, ceněným proto, že leží na hranici a je klíčem od království. Ale hradební zeď a tři brány od sebe oddělovaly něco víc než jen uličky a nároží.

„Ale jak je to možné, můj milovaný Diago? Jsi živ!" zašeptal a opatrně se rozhlédl kolem.

„Nikdy jsem nezemřel," namítl jsem rozhořčeně. „Dlužíte mi vysvětlení, drahý příteli. Při loučení jsme si slíbili svatbu, měl jste se stát mým milovaným tchánem, a co je ze mě teď? Bratr manžela vaší dcery, mé snoubenky?"

Posunkem mě umlčel a odvedl mě po schodech do druhého patra, kde jsme si mohli beze svědků pohovořit. Požádal jsem Alix ze Salceda pohledem, aby zůstala v komnatě s ostatními měšťany. Pranic se jí to nezamlouvalo, ale poslechla.

„Ani jste se nerozloučil, můj dobrý pane," vyčetl mi, jakmile jsme osaměli. „Prostě jste zmizel."

„Měl jsem k tomu své důvody, nemusím se nikomu zpovídat."

„To skutečně ne. A má dcera, zkormoucená žalem, na vás čekala a já jsem dodržoval svůj slib, že vám ji dám za manželku, věřte mi. Ale pak přišel tento dopis se zprávou o vaší smrti," řekl, když si očistil koutky úsťy od zbytků hostiny. Otevřel truhlici vyloženou sametem, cosi hledal a pak mi dopis podal.

„Kdo ten dopis doručil?" zeptal jsem se, když jsem si jej přečetl.

„Nějaký posel, předpokládám."

„A proč jste jeho obsahu uvěřili?"

„Jak mu neuvěřit? Popisuje do nejmenších podrobností okolnosti vaše ztroskotání u sicilských břehů."

Ten, kdo ten list napsal, věděl to, co málokdo: věděl o mé cestě přes Alpy na Sicílii a o bouři, která nás oddělila od ostatních lodí. Co ještě znal?

„Je pravda, že jsem podnikl cestu po moři a potkala mě bouře. Je pravda i to, že mou loď přepadlo divoké vlnobití, jež naneštěstí ukončilo naši cestu u sicilských břehů. Ale loď se nepotopila a nikdo nezahynul. Ani já ne, jak vidíte. A vy na základě dopisu, který vám doručí neznámý posel, dáte moji snoubenku mému bratru?" rozkřičel jsem se v rozrušení.

„Pssst! Ovládejte se, jste v mém domě a většina hostů vás ještě nespatřila, uvidíme, jak tuto patálii vyřešíme. A abych odpověděl na vaši otázku, považoval jsem ten list za důvěryhodný, protože nese královskou pečeť. Neschoval jsem si obálku s pečetí, nepovažoval jsem to za nutné. Ale zde můžete spatřit tlapatý kříž, jímž král své listiny stvrzuje."

Přečetl jsem list až do konce a musel jsem si odkašlat.

„Tím králem je tedy Sancho Moudrý?"

„Ten jediný nám nyní panuje, znáte snad jiného navarrského krále?"

To není možné, on by neskoncoval s mojí budoucností tak krutě, po tom všem, co jsem pro něj udělal, pomyslel jsem si, ale musel jsem se k tomu přinutit.

„Běžte spát, můj pane. Noc pokročila, je patrné, že jste po cestě znaven, máte krev ve vlasech a tady být nemůžete, vaše přítomnost

by vyvolala pozdvižení. Dovolte starému příteli, aby oslavil sňatek své dcery, jak náleží, zítra se podíváme, jak tu motanici rozplést. Obávám se, že máte naléhavější potíže než to, že vám bratr ukradl ženu, jež měla být vaše. Nový hrabě Vela, Nagorno, vládne pevnou rukou také šlechticům, kteří čerstvě přibyli do Nové Victorie, a přespříliš jim straní, soudě podle hlasů starousedlíků z Horního města. A jestli si ten budižkničemu můj prvorozený bude dál hrát na křížovou výpravu a nezplodí potomstvo, podepsal jsem dnes ve svatební smlouvě, že se budoucími hrabaty z Maestu stanou Onnečini potomci, takže se v tom manželství spojí vaše někdejší bohatství s tím mým a ti dva se stanou pány všeho, co leží mezi těmito zdmi."

3

STŘECHA KOSTELA SVATÉHO MICHAELA
UNAI

Září 2019

Vyběhl jsem po úzkém schodišti vedoucím k záchodům zpátky nahoru do sálu, kde na nás čekala Alba, zvědavá na to, co jí povíme.

„Musíme zavolat výjezdovku! Hned, honem!" řekl jsem, jakmile jsem k ní dorazil, nejspíš příliš hlasitě. „Ať zavřou všechny přístupy do paláce. Máme tu oběť na životě a existuje podezření, že šlo o otravu."

Alba popadla mobil a začala volat všude možně. Dveře do sálu Martína de Salinase byly dál zavřené, všichni lidé, kteří přišli na autogramiádu, byli uvnitř bez kontaktu s vnějším světem a netušili nic o tom, co se odehrává jen pár metrů od nich.

V tu chvíli se mi zdálo, že jsem zahlédl stín pohybující se nahoru po schodech.

„Zůstaň tady," pošeptal jsem Albě. „Zdálo se mi, že vidím… jeptišku?"

Prošel jsem kolem ohromné prosklené galerie, která vede do zadní části kostela svatého Michaela, vyšel jsem do třetího patra a snažil jsem se přitom nedělat hluk.

„Pozor, stát!" zakřičel jsem.

Skutečně to byla řádová sestra. Jeptiška v bílém hábitu a černém závoji ignorovala můj povel a rozběhla se k únikovému východu, jenž vedl ven. Trvalo mi několik vteřin, než jsem dokázal zareagovat,

přiznávám. Nečekal jsem, že bude tak hbitá a tak nepoddajná. Ocitl jsem se na terase, po jejímž obvodu se stupňovitě svažovaly střechy kostela. Řeholnice přeskakovala z jedné střechy na druhou a stále více se mi vzdalovala.

„Stát!“ vykřikl jsem znovu. Ale byl jsem si vědom toho, že už ji nechytím, a tak jsem změnil strategii.

Jeptiška se blížila k samému okraji střechy a nezbývalo jí nic jiného než seskočit dolů na některou z úzkých cestiček, které spojovaly kostel s palácem. Nebyl tam žádný východ. Chodníčky, lemované levandulovými záhonky, končily u zrestaurované dřevěné hradby. Jedním skokem jsem se přenesl do nejnižší části zahrad a ukrytý ve stínech, kterými mě halila tamní zákoutí, jsem na ni číhal.

I jeptiška se odrazila k několikametrovému skoku a skulila se na stezku.

Už vás mám, sestro, pomyslel jsem si.

Rozběhl jsem se k ní, ale zvedla se a utíkala vzhůru. Začal jsem ji pronásledovat, a když jsem doběhl za záhyb cesty, zmizela. Vypařila se.

Nebylo kam se schovat. Levandulové keříky byly příliš nízké. Chodník končil u kamenného zdiva hradeb.

„Stát!“ zakřičel jsem znovu.

Jenže všechno to volání bylo naprosto marné. Marné bylo i hledání, při kterém jsem proběhl všechny cestičky a záhonky.

Zavolal jsem Albě a řekl jí: „Albo, dej vědět správci budovy. Jsem chycený v zahradách mezi palácem a kostelem svatého Michaela pod zrestaurovanou hradební zdí.“

„Snažím se koordinovat všechen ten zmatek. Co tam děláš?“

„Nech vyslechnout všechny, kteří jsou v paláci,“ řekl jsem, „zeptej se jich, jestli si nevšimli někoho neobvyklého. Budeme muset uzavřít taky náměstí U dýky a provést výslech všech, kteří pracují na středověkém trhu.“

„Co hledáme?“

„Jednu jeptišku. Ale ať se na ni neptají přímo. Ať se o ní nezmiňují, pokud to neudělají svědci. Nechci, aby si lidé začali vymýšlet.“

4

JIŽNÍ BRÁNA
DIAGO VELA

Zima, léta Páně 1192

Bezesnou noc rozřízl výkřik. Ženský výkřik. V ranních paprscích slunce začaly vystupovat obrysy hradebních ochozů. Mé dávné lůžko mi neposkytlo útěchy, bylo prázdné a potažené jíním. Oheň v mé komnatě dohasl ještě před svítáním a ranní chlad mne připravil o spánek. Alespoň se mi nezdálo o ztroskotání.

„Našli hraběte! Našli hraběte!“ ozývalo se z Kramářské.

Otevřel jsem truhlici, jež mi kdysi patřila, a vybral z ní nepříliš obnošené šaty, nechtěl jsem, aby si mě znovu spletli s trhanem. Omyl jsem se vodou ze džbánu a pospíchal dolů.

Nebylo nutné se ptát, kde se to stalo. Stačilo následovat hlouček udivených měšťanů.

Tak tedy někde na jižní straně města, pomyslel jsem si a došel jsem až k úpatí hradeb u Jižní brány. Za zdmi se tyčila věž kostela svatého Michaela, netečná k celé té tragédii.

Mrtvého obklopoval shluk hlav. Podařilo se mi prorazit si mezi nimi cestu. Když jsem se dostal na místo, byl už zesnulý řádně vychladlý.

Ten, jenž se měl stát mým tchánem, a nestal se jím.

Hrabě Furtado z Maestu. Nemohl jsem říci, že byl zdravý, když jsem se s ním té noci loučil. Byl neklidný, ztrhaný, jeden rukáv mu

zapáchal po čerstvých zvratcích, jež si do něj otřel. Přičítal jsem to na vrub přemíře jídla a vína u svatebního stolu.

Ale takový zločin už jsem někde viděl.

Už jsem ho kdysi viděl a potřeboval jsem se ujistit. Jak si to jen ověřit, když je kolem tolik lůzy?

Prohlédl jsem si zblízka tmavé sukno jeho šatu, skvrna úplně splývala s podkladem.

Tento muž močil krev, řekl jsem si v duchu.

V tu chvíli jsem ji uviděl. Stála tam Alix ze Salceda, avšak bez své agresivní bílé sovy. Vlasy jí zakrýval čepec se třemi rohy, což byl velmi neobvyklý detail, ale odložil jsem zvědavost na později. Pohledem jsem ji přivolal blíž.

„Byl to spravedlivý muž, měla jsem za to, že zemře stářím," poznamenala tiše a nespouštěla pohled ze ztuhlého těla.

„Můžete mi opatřit králíka?" pronesl jsem k ní šeptem.

„Živého, či mrtvého?"

„Stačila by kůže."

„Nemyslím, že by mě zrovna teď chtěli pustit za hradby, ale řezníkův syn jich chová několik na dvorku. Mám toho králíka koupit, nebo ukrást?"

Vsunul jsem jí několik sueldů do snědé mozolnaté dlaně, jež byla uvyklá nosit zbraň, cvičit se v boji a dost možná také svírat rukojeť kladiva.

„Kam ho mám vzít?"

„Do hraběcího domu, sejdeme se tam."

Dívka zmizela dřív, než jsem se stačil otočit.

„Každý měšťan nechť se odebere za svými povinnostmi!" křikl jsem. „Sežeňte nějaký potah, musíme vrátit našeho dobrého hraběte do jeho domu."

„To jste vy, náš pán Diago Vela?" zeptal se kušiník.

„Tak jest, Paricio. Vím, dostali jste falešnou zprávu o mém úmrtí. Ale jsem zpět, a než urovnám to, co jsem tady v městečku zanechal, postaráme se nejdříve u tuto naléhavou záležitost. Rozhlaste všude,

že jsem se vrátil, popřeju sluchu vašim žádostem, stejně jako jsem to dělával dřív."

„Tak činí i váš bratr, hrabě Nagorno. Na koho se máme obracet nyní?"

Předstíral jsem vyrovnanou mysl. Usmál jsem se.

„Na mě, bezesporu. On se o vše postará, až ze mne bude doopravdy mršina."

Všichni se s úlevou zasmáli.

Kdosi hraběte z Maestu naložil na káru, kdosi jeho tělo vynesl po starém schodišti do šlechtického patra a kdosi je položil na totéž lůžko, kde jeho dcera jen před několika hodinami naplnila své manželství s mým hanebným bratrem.

„Dorazila už kovářka?" optal jsem se, zatímco jsem z mrtvého svlékal šat.

V tu chvíli se tam objevila Alix ze Salceda s bílým králíkem v ruce.

„Všichni ven," přikázal jsem.

Dva měšťané, kteří mne doprovázeli, a Remiro, starý hraběcí sluha, sešli po schodišti, jež zavrzalo a zasténalo pod jejich kroky.

Alix neposlechla, z jejího postoje se dalo vyrozumět: nehodlám se odsud hnout.

„Jak chcete. Umíte holit?"

„Holívala jsem otce a bratry. Mám pevnou ruku."

„Postačí, když oholíte toho králíka."

„Pane?"

„Buď to, nebo ho stáhnu z kůže já a ty rozřízneš podélně tu mrtvolu. Musíme si pospíšit, než nám v tom někdo zabrání."

Alix vytáhla dýku a dál už se neptala. Přistoupila k oknu, kam dopadalo alespoň nějaké světlo, a já jsem Furtadovi vyhrnul tuniku, abych mu mohl vyříznout vnitřnosti.

Když jsem je získal, zachytil jsem je do plátna, abych se jich nedotkl, a položil je do umyvadla.

„Přineste sem králičí kůži, Alix. Otřeme jí ty vnitřnosti."

„Co hledáte?"

Na králičí kůži naskákaly puchýře, část byla úplně spálená.

„To, co se právě stalo. Před lety mě to naučil jeden pamplonský lékař. Takhle působí puchýřník lékařský, když člověk požije větší dávku, než je zdrávo."

„To je ten hnědý prášek, který používají žoldáci v bordelu, když jim ochabne mužství?"

Usmál jsem se.

„Na novicku se vyznáte. To vaši bratři, že?" zeptal jsem se a pomlčel o tajemství, jež v sobě skrýval třírohý čepec.

„To mí bratři, pane. Můžu alespoň před vámi přestat předstírat, že se červenám? Být dobrou křesťankou je vyčerpávající."

„Nic předstírat nemusíte, mne to nepohoršuje. Líhal starý hrabě s někým?"

„Povídá se, že od chvíle, kdy ovdověl, oplakával hraběnku u jejího hrobu a dával přednost modlitbám u chladného oltáře před radovánkami v teplém loži."

„V tom případě mu prášku nebylo třeba."

„Nespatřila jsem muže, jemuž by byly tělesné záležitosti vzdálenější, to je pravda."

„Tak to budeme muset najít někoho, kdo rozumí jedům," zamumlal jsem si pro sebe, když jsem hraběti vrátil vnitřnosti zpátky do břišní dutiny a upravil mu tuniku opaskem. „Mohla byste umýt krev, zbavit se králíka a pomlčet o tom, co jste tu viděla?"

Alix nepotřebovala přikyvovat na souhlas, plnila má přání bezchybně a bezodkladně. Nepůsobila poddajně, dokonce se mi jevila poněkud divošská, připomínala mi moji sestru Lyru, nezkrotnou Lyru.

A když už hovoříme o jedech, našel jsem ho v malé dílně, již si vystavěl u rodinné kovárny. Kdyby se byl nenarodil do urozeného rodu, mohl se Nagorno stát jedním z nejproslulejších kovotepců.

Právě kladívkem vytepával brož ze zlata a emailu. Svíjel se na ní orel, jenž se bránil hadu, obtočenému kolem orlova krku.

„Ten šperk, který vyrábíš, je pro tvoji manželku? Víš dobře, že církvi se poslední dobou nápadné šperky příliš nezamlouvají," řekl jsem mu.

„Vstup bez klepání, bratře," odvětil nevzrušeně svým monotónním hlasem plaza. „Pro tebe jsou tu dveře vždy otevřené. Papež Celestýn III. nedávno zakázal kožešiny, drahé kamení a opasky s ozdobnými sponami zbohatlým kupcům. Ale moje manželka není žádný přivandrovalec a nebude mé dary skrývat. Mám radost, že jsi naživu, milý Diago."

„Radostněji jsi působil včera, když sis myslel, že jsem mrtvý," poznamenal jsem a posadil jsem se na prkno, jež mu sloužilo jako pracovní deska.

Nagorno si povzdychl, musel přerušit práci na drobném šperku.

„Zazlíváš mi to, Diago? Protože já jsem to učinil pro naši rodinu, někdo musel napravit to bezvládí, jež jsi za sebou před dvěma roky zanechal."

„Tím, že se oženíš s mojí snoubenkou?"

„Odjel jsi bez vysvětlení, řekl jsi jen: ‚Vrátím se.' A jak ubíhaly ty dva roky, byla tvá slova čím dál méně uvěřitelná. Povíš mi, proč jsi odejel?"

„Nemohu, Nagorno. Král Sancho Moudrý mě pod skrytými pohrůžkami pověřil jistou misí a nemohl jsem mu odmítnout. Cesta se zkomplikovala mnohem víc, než jsme čekali. Ještě jsem se ani nevrátil na dvůr do Tudely, aby mě znovu nepověřil bůhvíjak nebezpečným posláním. Snad ti za několik let budu moct svěřit, co se přihodilo a do čeho jsem se zapletl, ale teď ne," zalhal jsem, potřeboval jsem si ověřit, kolik toho sám ví.

„Dobrá," odtušil Nagorno, věděl dobře, kdy nevyvíjet tlak. „To tě tolik obtěžuje, že jsem pojal Onneku za manželku? Pro mě to znamenalo jistou oběť. Víš, že se mi příčí být ženatým mužem. Kolikrát jsem už ovdověl?"

„Mnohokrát," zašeptal jsem.

„Kdybych věděl, že jsi živ, kdybych si tím byl jistý, neženil bych se. Avšak přišly dvě nabídky k sňatku, které Onneca odmítla, a víš, že podle navarrských zákonů byla povinna třetí nabídku přijmout."

„Kdo ji požádal o ruku ve dvou předchozích případech?“

„Bermúdez z Gobea, pán z Ibidy, a Vidal, syn pána z Funes.“

„Stařec a mladíček, jemuž ještě teče mléko po bradě. Nedivím se, že je hrabě odmítl.“

„Že je Onneca odmítla,“ opravil mě. „Nepodceňuj ji.“

„Toho bych se nikdy nedopustil. Ani jejich půda by jejímu otci moc nepřinesla. Nevýznamné vedlejší větve, zemani…“

„Chápeš tedy, že jsem ti prokázal laskavost, bratře?“

„Zdálo se, že ti to přináší potěšení.“

„Každý trest si zaslouží odměny. S netrpělivostí toužím poznat, jaká je naše paní v soukromí, beze svědků… ale to mi můžeš povědět sám.“

„To už víc nebude moje záležitost, jak jsi správně řekl,“ pronesl jsem s předstíraným úsměvem, který bylo ještě třeba vypilovat.

„Kdepak, to není tím, všiml sis, že ke mně má paní chová vřelé city, to tě užírá. Znám tě. Nikdy jsi nepochyboval o svých přednostech, až teď. Umím rozpoznat každý odstín tvé zloby a kdesi v temnotě se tam krčí. Pochybnost o tom, co jsi včera viděl.“

Přešel jsem tu uštěpačnou poznámku. Nagorno se pouze snažil odhalit mé slabé místo. Jako když vás mečem se zaobleným hrotem udeří do ramene, do stehna a přes hřbet, aby se ukázalo, zda se válečník prohne bolestí, protože pod brněním skrývá nezhojenou jizvu.

Během té bezesné noci jsem své zranění zhojil.

Pro Onneku jsem už nekrvácel. Ostatní nesměli nic tušit, oslabilo by mě to. A to jsem našim nepřátelům nemohl dovolit.

Ano, měl jsem nepřátele a otázka zněla: jak blízko jsou právě v té chvíli?

„Víš, že jí budeš muset dát dědice.“ Teď jsem to byl já, kdo vložil prst do známé otevřené rány.

Nezměnil výraz, jasný příznak, že jej to zranilo víc, než jsem čekal.

„To se ode mne skutečně očekává.“

„Jak to chceš udělat, bratře?“

„Všeho do času, *bratře*.“

„Dobrá, nebudu pochybovat o tvém umění strojit léčky, ty si to jistě nějak zařídíš. Obraťme list. Co víš o té zprávě, jež ze mne učinila zesnulého hraběte Velu?“

„Ten posel byl jako duch, stráže na hradebním ochoze si protiřečily. Nikdo si nedokázal vybavit, jak vypadal, když jsem se na něj utíkal přeptat. Dva strážní tvrdili, že ho viděli projíždět za soumraku Jižní bránou. Nechal jsem ho stopovat, ale ztratil se nám, když překročil Mlýnský náhon.“

„Měl jsi ho stopovat sám! Ty bys jeho stopu neztratil!“ zakřičel jsem, protože mi došla trpělivost.

„Byl jsem na cestě k hraběti z Maestu, víš, že na falzifikace mám nos.“

„To říká mistr nad mistry.“

Usmál se, některé hříchy ho přitahovaly víc než jiné. Pýcha mu nikdy na obtíž nebyla.

„Mluvím jen o tom, že jsem si mohl poměrně podrobně prohlédnout královskou pečeť, Diago.“

„Všechno se dá zfalšovat.“

„Všechno se dá zfalšovat,“ uznal. „Já sám jsem ti to předvedl. Ale byl to list od samotného krále Sancha VI. Moudrého. Pokud chtěl někdo pečeť zfalšovat, vystavoval se trestu oběšením pro vlastizradu. Uznej, že není moc pravděpodobné, aby někdo podstupoval takové riziko. Co jsem měl dělat, milovaný bratře, než tě oplakat, dál žít a starat se o to, čeho naše rodina dosáhla?“

Popadl jsem ho za krk, znaven tolikerou falší. Chtěl jsem opravdový rozhovor, ne neustálé předstírání.

„Ať tě ani na chvíli nenapadne, že uvěřím tomu, že jsi mě měl za mrtvého. Prožili jsme spolu příliš mnoho strádání, takže víme, že ani jednoho z nás není snadné položit na lopatky,“ řekl jsem, on konečně odložil masku a mohli jsme se vrátit k pravdě. „Musím zjistit, kdo ten královský list odeslal.“

„Opravdu nevěříš, že to byl král?“

„Nenacházím žádný důvod, proč by mi něco takového udělal.“

„Vím, že mi nevěříš, ale já jsem to nebyl."

To nevěřím, Nagorno. Jsi pán lží. Jak ti věřit, když tě znám od mala? zamlčel jsem, ale věděl jsem, že tady už se víc nedozvím, a tak jsem změnil téma.

„Je tu ještě jedna záležitost. Nechal jsi povolat našeho milovaného Gunnarra."

„Tak jest."

„Proč?"

„Obvyklé obchody, na dvoře v Tudele je velice žádán roh jednorožce."

Roh z jednorožce, podle mnoha ověřených zdrojů nejlepší lektvar pro muže, jejichž úd ochabl, bylo nemožné získat. Gunnarr přivážel ze svých cest po severních mořích přesvědčivou náhražku a nikdo nepoznal rozdíl.

„Narvalí roh je jediný milostný povzbuzovač, který je na dvoře žádán?"

„Je dražší a jedině ten se mi vyplácí dovážet."

Prozatím jsem pomlčel o svých podezřeních týkajících se španělských mušek. Puchýřník nebyl brouk, jenž by se dal nalézt v Navaře. Žil v teplejších krajích, někdo ho dovezl zdaleka. Ale Victoria bylo město kupců. Měli Nagorno či snad Gunnarr prsty v dodávce toho zboží?

Rozezněl se zvon, zvonili umíráček.

„Jistě ses dozvěděl o smrti mého tchána," řekl, když jej uslyšel.

„Kdo by se to v tomhle městečku nedozvěděl. Jak je na tom Onneca?" zeptal jsem se.

Nagorno uhnul pohledem.

„Trpí," zamumlal, řekl bych, že zarmouceně.

Zatvářil jsem se udiveně. Záleželo mu na Onnece?

„Po Andělu Páně začnou pohřební obřady," pokračoval ledově chladným hlasem. „Zaplatil jsem sbor plaček. Dovedu si představit, že se do hraběcího domu sbíhá celé město, tenhle místní zvyk navštívit zesnulého na smrtelném loži… Bylo by dobré, kdyby nás viděli spolu."

„Najal jsi plačky?"

„A trubadúra, aby na počest mého milovaného tchána složil nějaký žalozpěv. Hrabě si zaslouží všechny projevy cti, jaké si můžu dovolit zaplatit. Nezapomínám na to, že to byl ctihodný muž. Onneca teď bdí v komnatě u jeho těla. Opravdu trvám na tom, že by bylo dobré, kdyby nás viděli spolu. Přijde královský místodržící, rychtář, kat, královský výběrčí daní a také kněží z našeho kostela, z Panny Marie. Nařídil jsem, aby byl hrabě pohřben na našem hřbitově. Už jsme rodina, při posledním odpočinku jej bude chránit naše krev, ostatní Velové."

Přikývl jsem. Pro jednou jsem s Nagornem souhlasil.

Opustili jsme dílničku a neuniklo mi přitom, že brož, kterou měl v úmyslu darovat své paní, ukryl do skryté kapsičky u svého rudého kabátce z drahého sukna.

Vydali jsme se do Zbrojířské, cestou jsme se museli vyhýbat podsvinčatům a pouličním stánkům. Kličkovali jsme mezi prodejci vody a zelinářkami, dokud jsme o několik domů dál nezahlédli dav, jenž mířil vyjádřit upřímnou soustrast rodině hraběte. Dorazili všichni, obyvatelé Nové Victorie, sousedé z Horního města, dokonce i lidé z nožířské čtvrti za hradbami.

Podle starého zvyku čekali příbuzní zemřelého u jeho těla na to, až do komnaty, kde odpočívaly ostatky zesnulého, přijdou postupně všichni sousedé. Chudobnější obyvatelé pokládali mrtvého na stůl, u kterého jídali a jenž sestával z desky, kterou dávali stranou a opět sestavovali pokaždé, když se rodina večer scházela k jídlu. Sousedé vyjadřovali příbuzným upřímnou soustrast a ti museli každému poděkovat úklonem hlavy. Byla to nelehká, dlouhá a úmorná zvyklost, která se v obci udržovala už po staletí a nebylo možné ji vykořenit.

„A ostatní děti hraběte se pohřbu účastnit nebudou?" zajímalo mě.

„Pochybuji, ten budižkničemu, hraběcí prvorozený, zabíjí v Edese nevěřící. A dvě mladší dcery poručili zazdít v klášteře."

„Obě dvě?" poznamenal jsem s údivem.

Nagorno se ani neobtěžoval s odpovědí a soustředil se v myšlenkách na pohřební obřady, jimž měl předsedat. Zastavil se nedaleko dveří do hraběcího domu, aby mohl pozorovat, jak dovnitř vcházejí sousedé.

Znal jsem rodinnou tradici zazděných žen. Když bylo dcer příliš, hrabata z Maestu je posílala do nějaké blízké farnosti, aby je tam zaživa zazdili v kostele. Vystavěli jim malou komůrku a ony se tam v osamění oddávaly modlitbám. Některé to dělaly z přesvědčení, jiné méně.

Chystal jsem se vejít do předsíně, ale Nagorno mě nenápadně zatáhl za paži a zašeptal mi do ucha:

„Ještě ses mě na to nezeptal, znamená to snad příměří?"

„Nezeptal jsem se tě, jestli jsi to byl ty, kdo skoncoval s naším dobrým hrabětem. Máš k tomu dobrý motiv, prostředky a představivost ti nikdy nechyběly," poznamenal jsem souhlasně. „Je to příměří?" nedal se odbýt.

„Tak jest."

„Proč?"

„Protože ani ty ses mě na to nezeptal," odvětil jsem.

A vešli jsme mlčky do hraběcího domu, kde se už u úzkého dřevěného schodiště srotil hlouček sousedů.

Jedni mířili nahoru, jiní už se vraceli dolů.

Tak to mělo být celé ráno.

Představil jsem si Onneku, jak stojí samotná u otcova těla, u těla, které jsem znesvětil. Pocítil jsem lehké výčitky svědomí.

V tu chvíli se na naše hlavy zřítilo dřevěné peklo. Staré schodiště neuneslo tíhu poloviny městečka a zhroutilo se. Praskající prkna a zkrvavené ruce a nohy nás s tupým zaduněním pohřbily a my zůstali zavaleni pod tíhou mrtvých těl.

5

MALÍŘSKÁ
UNAI

Září 2019

Není třeba říkat, že jsme si té noci s mojí šéfovou žádný odpočinek nedopřáli.

Předběžná pitevní zpráva byla na světě celkem rychle, mezi všemi těmi neodkladnými záležitostmi, které se na nás toho víkendu hrnuly, jsme jí dali přednost.

Ale oběť… Oběť se ocitla na titulcích zpráv po celé zemi. Soukromí, které si snažil za života chránit, zmizelo v odtokovém kanálku na pitevně.

Antón Lasaga, majitel a zakladatel oděvního impéria, začínal před třemi desítkami let s malou galanterií na ulici U Plůtku.

Šály.

Začal s vlněnými šálami.

Unavila ho závislost na dodavatelích a zřídil si v průmyslové zóně ve čtvrti Ali-Gobeo výrobní halu, zařízenou jen tím nejnutnějším. Bylo to v dobách, kdy měla vitorijská radnice pozemků na rozdávání a chtěla do hlavního města provincie přitáhnout textilní průmysl. Po šálách přišly bundičky a kabáty z kvalitních materiálů a za několik let expandoval na národní trh. O majiteli a jeho rodině veřejnost skoro nic nevěděla. Někdo tvrdil, že žije v Madridu a každé ráno nasedá na

soukromé letadlo, aby byl na snídani ve své hale v Ali. Tisku byl do jeho okolí vstup zapovězen a jediná fotka, která na veřejnost pronikla, byla stará několik desítek let. Kdyby si toho rána chtěl dát na ulici Eduarda Data kávu, nikdo by ho neoslovil. Nikdo.

Za těch několik hodin, které následovaly po jeho úmrtí, jsme si prověřili jeho majetek: byl jako Velký Gatsby ze severu. Hromadění měl v krvi. Pozemky v Álavě, Biskajsku, Kantábrii, Guipúzkoe a v Burgosu. Vinice v álavské La Rioše a v Navaře. Ačkoli mu bylo už šedesát sedm let, Antón Lasaga dál držel otěže svého podniku. Byl jeden z těch, kteří umírají u výrobní linky.

Patoložka nám slíbila, že nám navečer pošle výsledky analýz, ale Estíbaliz už po tisící předvedla svoji pověstnou trpělivost, vytočila soudní lékařku přímo z Albiny kanceláře a nastavila telefon na reproduktory, abychom mohli všichni tři slyšet, co nám patoložka poví.

„Doktorko Guevarová, zase vám jednou musím poděkovat za bleskově provedenou práci," řekla Alba a udělala přitom gesto, které opakovala snad dvacetkrát za den: zapletla si hustou černou hřívu do utaženého copu. „Co nám můžete prozatím povědět?"

„Dobrý den, vrchní inspektorko. Znala jsem oběť, ovdověl zhruba před šesti měsíci a já jsem se odjakživa přátelila s jeho ženou. Veliká škoda, byl to velmi vzdělaný muž, rodina mu byla vším."

„Určila jste příčinu smrti? Zaznamenali jsme s Lópezem de Ayala přítomnost jistého silného, umělého zápachu na záchodech, kde byl nalezen," řekla Estíbaliz. „Objevila jste na těle známky něčeho neobvyklého?"

„To bych řekla: má úplně rozdrásaný, popálený jícen. A také močový měchýř. Několik hodin před smrtí se musel cítit dost špatně. Bolest při močení, jistá nevolnost, mohu potvrdit, že během posledního dne života minimálně jednou zvracel."

„I přesto se dostavil na autogramiádu," vložil jsem se do toho.

„Trápily ho různé neduhy, jistě si myslel, že to jsou zažívací potíže nebo zánět močového měchýře, a pokračoval v běžném životě."

„Jaká byla tedy příčina úmrtí?" zeptal jsem se.

„Ve skutečnosti šlo o prasklou aortu. Srdce to nakonec nevydrželo."

„Ale z vašich slov vyvozuji, že požil nějakou látku, která mu ten vnitřní kolaps způsobila."

„Mám takové podezření, ale musím počkat na výsledky toxikologického rozboru z laboratoře," řekla. „Nebude jim to trvat dlouho. Mimochodem, čekala jsem, že mi je doručí už před hodinou. Nikdy dřív jsem neviděla tak zničené orgány. Muselo to být něco velice leptavého a já jsem tu nechtěla předkládat žádné hypotézy, ale inspektor López de Ayala mi včera zavolal a požádal mě, abych výsledky porovnala s jistou látkou. Pokud má pravdu, získáme tím několik hodin k dobru."

„S jakou látkou, Unaji? Můžeš se o to s námi podělit?" zeptala se Estíbaliz.

„Ano, chtěl jsem ti o tom povědět, než jsme se vydali sem do kanceláře, ale bylo třeba si vyměnit tolik novinek, že jsem jim dal přednost."

Pronesl jsem to nahlas, ale neznělo to tak dobře jako v mé hlavě. Estíbaliz si mě změřila, jako bych byl ztracený případ. Alba pokrčila rameny. Přešel jsem její němé výčitky bez povšimnutí. Zvykl jsem si, že mým teoriím v počátcích každého případu nikdo nevěří. Ale já jsem takhle pracoval: vysílal jsem sondy všude možně, dokud jsem nenarazil na nějakou plodnou linii vyšetřování, od které jsem se mohl odrazit.

„Ať už bude výsledek jakýkoli, pokud se potvrdí, že smrt nastala v důsledku požití nějaké toxické látky, budeme muset postupovat podle obvyklého protokolu a prověřit obsah všeho, co naposledy snědl a vypil. Místo, kde ten den posnídal, poobědval a posvačil, a totéž pro předchozích dvacet čtyři hodin."

„A s kým," dodala Estíbaliz.

„Rád bych, abyste mi potvrdila jedno moje podezření," vložil jsem se do toho. „Oběť se narodila s Marfanovým syndromem, že ano?"

„Přesně tak. Protáhlé a hubené končetiny, propadlý hrudník, skolióza, ploché nohy, malá čelist, dislokace oční čočky. A aorta s oslabenými stěnami. Nevím, co požil nebo co mu podali, ale nevydržel děsivé rozšíření cév, které to způsobilo. Lidé s Marfanovým syndromem

bývají pod přísným lékařským dohledem. Musel o tom vědět, sázím, že v krvi najdeme stopy farmak."

„Ještě něco, paní doktorko?" řekla Alba.

„Přejděme k jiné věci. Mám také výsledek analýzy DNA krve, která byla nalezena na místě, odkud zmizely sestry Nájerovy."

„Povídejte," pobídla ji Esti.

„Všechna krev nalezená na koberci v pokojíčku patří mladší ze sester. Nevím, jestli vám ten údaj nějak pomůže. Odebrali jsme vzorky DNA rodičům a technici mi přinesli špinavé oblečení obou dívek. DNA se shoduje se vzorky ze tří kusů oděvu patřících mladší ze sester. Prozatím to je všechno, co mám."

V tu chvíli se Albě rozvibroval mobil. Přečetla si zprávu a zamračila se.

„Doktorko Guevarová, bezodkladně nás prosím o všem informujte. Díky za vše."

Když zavěsila, mlčky se na nás podívala a ve tváři se jí zračily obavy.

„To je komisař Medina. Čeká nás na mimořádné poradě. To nemůže značit nic dobrého."

Vyšli jsme z kanceláře a do řeči nám moc nebylo. Dva otevřené případy. Příliš mnoho informací ke zpracování a příliš mnoho věcí k vyřešení.

Čekal na nás potemnělý sál a projektor, jenž promítal fotografie dvou dívek. Estefanía působila jako stydlivé děvče s mírnou nadváhou. Oihana měla nezaměnitelnou hřívu až do pasu a její podobizna se do omrzení opakovala na plakátech, kterými byl ve městě polepený každičký plot. Komisař nám s vážným výrazem pokynul, abychom se posadili.

„Už čtrnáct dní nemáme žádné výsledky v případě ‚Frozen'. A teď musíme vyšetřovat ještě úmrtí a dovedete si představit, jak na mě svrchu tlačí, abych objasnil, jestli Antón Lasaga zemřel přirozenou smrtí, nebo to byla sebevražda, nehoda či vražda. Probereme si to případ po případu a vy mi povíte, co máte nového: co teď víme o zmizení těch dvou mladistvých?"

„Dvě mladistvé," pronesla spěšně Estíbaliz, „Estefanía a Oihana Nájerovy, sestry. Sedmnáct a dvanáct let. Ta starší byla zodpovědná. Ta mladší ještě hodně nevyspělá a vzpurné povahy. Rodiče jsou mladí profesoři na konzervatoři Jesúse Guridiho. Vlastní byt, středně situovaní. Otec říká, že spolu jeho dcery vycházely dobře. Matka v otcově nepřítomnosti uvedla, že se děvčata hodně hádala, přisuzuje to věkovému rozdílu a odlišnosti povah. Každopádně rodiče odcházejí na večeři s přáteli z party a nechávají mladší pod dohledem starší. Vracejí se v jednu hodinu dvacet minut v noci. Bydlí na Malířské. Prohlédli jsme všechny záznamy z kamer okolních obchodů. Nevím, jak vám to vysvětlit, abyste mi neřekl, že to není možné a ať si je prohlédneme znovu, ale to už jsme udělali, pane. Ale od chvíle, kdy rodiče odešli na večeři, do momentu, kdy se vrátili, do domu nikdo nevešel ani jej nikdo neopustil."

„A než přejdete k otázkám," dodal jsem spěšně, „v okolních ulicích se moc lidí nepohybovalo. K zmizení došlo koncem srpna, ve všední den. Vitoria byla liduprázdná, místní se ještě nevrátili z dovolené. Neobjevila se ani žádná vozidla, která by nám zakryla výhled na vchod do domu. A co se týče bydliště obou dívek, tady přichází to podivné. Když rodiče dorazili, byly dveře od bytu, který se nachází ve druhém patře napravo, zamčené zevnitř, tak jak to dělávali vždycky, když děvčata zůstala samotná. Estafaníin mobil se vypnul ve 22:38 v noci, což je na teenagera dost divné, pokud si tedy nešla brzy lehnout. Rodičům se zdá zvláštní, že by to udělala. Ta malá mobil neměla. Okna byla zavřená, pokud jste se na to chystal zeptat. A to, co nám dělá největší starost: krvavá skvrna na koberci v pokoji starší z dívek. Doktorka Guevarová nám právě potvrdila, že patří Oihaně."

„Jak velké množství krve?"

„Necelých dvanáct mililitrů. Je to evidentně slučitelné se životem, pokud máte na mysli tohle. Nevykrvácela a nezemřela, přinejmenším ne v bytě. Vstupní halu a schodiště domu jsme také prohlédli a žádné stopy krve jsme nenašli. Neodnesly si oblečení ani peníze. Rodiče nevěří, že by utekly. Ve škole se učily dobře, žádné problémy s drogami,

nic neobvyklého na sociálních sítích té starší. Hypotéza o tom, že šlo o únos kvůli penězům, ztrácí na síle, jak ubíhají dny: rodinu nikdo nekontaktoval. Oba jsme s inspektorkou Gaunovou s rodiči neustále jednali, řekl bych, že nelžou. Každopádně je sledujeme a strážnice Milán Martínezová hlídá jejich bankovní účty: žádné pohyby, které by dávaly tušit, že za našimi zády shromažďují peníze nebo že požádali o pomoc své blízké. Ta krvavá skvrna nás dovádí k nejhorší z hypotéz. Můžeme si domyslet, že útočník Oihanu udeřil do hlavy, aby ji zneškodnil, a mohl tak ovládat její starší sestru, nebo se obě sestry pohádaly. Je těžké rekonstruovat to, co se tam odehrálo. Stručně řečeno: co se ksakru těm holkám stalo? Nehodí se na ně únos z finančních důvodů ani útěk dvou mladistvých, které nemají kam jít a z čeho žít."

Dělalo mi velké starosti, opravdu velké starosti, jakým směrem nás naše podezření zavádělo.

„A co si myslíte vy, inspektore Lópezi de Ayalo?" zeptal se komisař, posadil se na desku konferenčního stolu a zakryl přitom fotografii obou dívek, takže se mu objevila na kůži a nám se naskytl poněkud zneklidňující pohled.

„Že musíme nechat promluvit místo činu." Znělo to hrozně. Však já vím. Moc dobře to vím. Občas mluvím, jako bych byl o samotě.

„Co prosím?"

Alba na mě pohlédla a v očích se jí zračilo: neprovokuj, prosím.

„To místo činu je naaranžované," opravil jsem se.

„Můžete nám to blíže vysvětlit?"

„Jde o typickou záhadu zamčeného pokoje: dveře zamčené zevnitř, oběti, které se vypařily, žádná mrtvola. Na druhou stranu zde máme krev mladší z dívek, což nám napovídá, že došlo ke rvačce, strkanici či k nějakému násilí, a navádí nás to k té starší, jako by ji někdo chtěl obvinit z toho, že mladší sestře ublížila nebo ji nešťastnou náhodou zabila. My jsme však prozkoumali veškerý nábytek, všechny zdi i podlahy a žádný z těch povrchů nepřišel do kontaktu s DNA té malé. Nenašel se ani nástroj, jímž byl zločin spáchán, a nejspíš by šlo o nějaký předmět, jenž byl právě po ruce: věc s dostatečnou údernou silou na

to, aby jí způsobila krvácející ránu. Místo činu je naaranžované, vede nás dvěma odlišnými směry, aby nás zmátlo a abychom si nad tím marně lámali hlavu."

„A co máme podle vás dělat?"

„To jediné, co můžeme: pokračovat v pátrání, ať už jsou živé, či mrtvé, ale nedělejme si závěry o tom, co se stalo, dokud se neobjeví ony či jejich mrtvá těla. Celá scéna jejich zmizení je záměrně matoucí a uchystali ji, aby odvedli naši pozornost od toho základního, tedy najít ty dvě. Nenecháme se. Pokračujme v operaci ‚Frozen'."

V tu chvíli se ozvalo nesmělé, nervózní zaklepání.

„Milán, nemusíš klepat," oznámila jí Alba už posté, „patříš k týmu."

Strážnice Milán Martínezová s námi pracovala už tři roky a pořád to byla neohrabaná obryně, která plnila stoly nalepovacími papírky řvavých barev. Spřátelila se s Estíbaliz a Albou a společně vyrážely o víkendu na hory, aby zapomněly na policejní placku. Nadstrážmistr Manu Peña k ní vzhlížel, jako by to byla bohyně lásky, sexu, zkrátka všeho. Jenže ona chtěla obrátit list a já jsem musel léčit jeho zlomené srdce houslisty tím, že jsem s ním občas zašel na panáka do některého baru v centru.

Milán ani pořádně neotevřela a protáhla se do potemnělého sálu. Vytáhla oranžový nalepovací papírek a přečetla ho.

„Mám vzkaz," řekla Milán a snažila se přečíst lístek při zhasnutých světlech. „Kantaridin. Toxikologická laboratoř právě doktorce Guevarové potvrdila, že našli v těle oběti dva gramy prášku z brouka *Lytta vesicatoria*."

„Přeloženo pro normální smrtelníky?" chtěl vědět komisař.

„Puchýřník lékařský, jinak také španělské mušky."